

متن پرسش

با سلام و احترام فراوان: در کتاب مقالات جناب شجاعی در توضیح اینکه روح علت وجودی ملائکه می‌باشد چنین نوشته شده که «روح قائم بر ملائکه است». با توجه به اینکه وقتی می‌گوییم چیز الف قائم بر چیز ب است یعنی الف وجود خود را از ب داراست. بنابر این جمله «روح قائم بر ملائکه است» یعنی روح وجود خود را از ملائکه داراست. هر چند که در توضیحات جناب شجاعی کاملاً مشهود است که روح علت وجودی ملائکه است و ملائکه وجود خود را از روح دارند، به نظر می‌رسد این نگاشته در کتاب اشتباه در چاپ باشد و عبارت صحیح این باشد که «ملائکه قائم بر روح هستند». اشکال صحیح است یا اشتباه در فهم مطلب از سوی بنده است. چون عزیزی فرمودند روح «قائم بر» ملائکه است با روح «قائم به» ملائکه است متفاوت است و آنچه منظور نظر بنده است «قائم به» می‌باشد و آنچه نگارنده به عنوان «قائم بر» نگاشته اند صحیح است ولی بنده قانع نشدم و تفاوت چندانی بین این دو نمی‌بینم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با توجه به این‌که از یک جهت خود روح به حکم: «نفخت فیه من روحی» بالاترین فرشته می‌باشد، و روح الامین صفت آن روح است که در انتقال وحی امین است؛ پس با نظر به تشکیکی بودن وجود، روح مرتبه بالاتر از مراتب دیگر فرشتگان است و از این جهت نقش علیّت را برای آن‌ها دارد و البته این، غیر از روح یا نفس ناطقه انسان است که با نسیم فرشتگان طراوت می‌یابد. در ضمن در این رابطه می‌توانید به نکته دهم کتاب ده نکته در معرفت نفس قسمت «وسعت روح انسانی» رجوع فرمایید. موفق باشید